

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628122640/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Løgmand. Han var saa stor og ubekvem, men ogsaa han foretrak Pulpituret, Ikke af nogen subtil Uvilje mod andre gode Folk, men af ren Diskretion. Han fór saa varsomt frem, han sagde ingen Spøg uden med Finhed, og naar han tog sig en Dram under Guds-tjenesten, gjorde han det med stor Delikatesse — ikke fordægt som en Skalk eller som en Skolepog, men med uforstyrrelig Værdighed. Johan Hendrik følte sig kvæget ved hans vældige Nærværelse, men Landfoged Harne mente, maaske ikke uden Grund, at Hans Majestæts farraskfødte Emdedsmænd misforstod deres Stilling ved at forstikke sig blandt Skunlerne paa Pulpiturets seks Gratis-bænke.

Andersledes var det med Kommandanten, Løjtnant Otto Hjørning. Han stillede ikke sit Lys under en Skæppe, men tren ind i Kirken i rød Kjøl, med Kaarde, Knebelshart, Haarpisk og alt, hvad forlanges kunde af en militær Person. Men ganske vist tog han Fejl og ravede ind i en af de gemene Stole. Tangloppen var baade beæret og foruroliget og kastede mange angstelige Sideblikke til det overvældende Naboskab af Farvepragt og Illig Dunst.

Saadan var de mødt op, alle Sognets Folk, høje og lave, Gabriel i Søndagspuds, from og ukendelig, Haudelens Betjente og Skansens Konstabler, Husegaardsbonden med sit Tyende, og Sundsbonden, der paa sin Fod var kommet langvejs fra. Menigheden arbejdede sig frem gennem den første omstændelige Salme. Der var intet Orgel. De forfrosne, skælvende Stemmer holdt kun daarlige Tril mod hverandre. Nogle sang fint og kunstfærdigt, for Eksempel Sicur Arntzen, paa hvem det tydeligt var at se, at han opfattede sig selv som Forsangeren. Andre sang uden en Tone i Livet, og Konerne bare jamrede op af deres sorte Tørklæder. Der var en overvætted Hosten og Snøften, da det sidste, uendelige, trangbrystede Vers var sunget til Ende. Modellen af Ostindiefarereren „Norske Love“, der hang under Loftet, drejede sig langsomt i sin Snor. Dens Bovespyd begyndte at pege mod Syd.

Præsten, der havde staaet vendt mod Alteret, vendte sig mod Menigheden: — *Herren være med Eder!*

En Dampsky stod ud af hans Mund. Hundrede Dampskyer fra Menigheden svarede: — *Og med Din Aand!*

Hr. Wenzel var lidt for Bille til den røde Messelagel, og det saa ud, som om han hvert Øjeblik kunde snuble og falde i Vesseskjortens Folder. Han kastede et Blik udover Menigheden. Han